

Det havde vist været en gevaldig aften og nat. Ølbassen havde langt om længe sovet rusen ud, og nu hang den til tørre, for aftenen havde vitterlig været våd.

Midt imellem tågerne tænkte Ølbassen tilbage på sit liv. Det var nemmere end at tænke frem... Intentionerne havde alle dage været i top, lige fra han havde været en lille violin. Alt havde været i den skønneste orden lige indtil den lille Ølbassen fandt på at lege Robin Hood og bruge sin bue til at sende pilene af sted med.

Violinlæreren mente så, at den lille Ølbassen ikke tog kattejammeren alvorligt. Måske fordi nogle af pilene med buens hjælp havde fået violinlærerens bagdel til at minde om et lidt forstørret og sammenrullet pindsvin.

Ølbassen glemte aldrig den tunge gang hjem, hvor han måtte fortælle, at violinspillet var slut. Det resulterede nemlig i, at han fik et par på ølkassen og blev sendt i seng med RØDE øren.

Næste morgen var såvel violin som bue brændt, men der var købt en cello med tilhørende mindre bue, der ikke kunne skyde så hårdt. Ergo blev den lille Ølbassen sendt til cellospil. Hos den samme musiklærer...

Hvis Robin Hood og hans gæve mænd havde levet, havde de ikke levet forgæves, for den lille Ølbassen fandt hurtigt ud af at lave mindre pile, der måske ikke kunne skyde så langt men derimod var tyndere og gjorde mere ondt, hvis de ramte plet. Det gjorde de, og Ølbassen måtte igen gå den tunge gang hjem med samme resultat som sidst.

Det var efterår, og vinteren nærmede sig. Næste morgen var cello og bue brændt, men der var indkøbt en stor gulvbas i stedet. Uden bue... Som der blev sagt, "Hvis det skulle ske igen, brænder denne her jo længere og giver mere varme end en violin eller en cello".

Den lille Ølbassen fik samtidig at vide, at hvis det samme skulle ske igen, kunne han blot forsvinde og bruge gulvbassen som båd og så ellers sejle sin egen sø. Der var nemlig brænde nok til at komme igennem vinteren.

Musikskolen var i mellemtiden lavet om til kurser i pilefletning i stedet for musik, da læreren havde syntes, at musikskolen var blevet for farlig. Ølbassen blev derfor smidt ud i første forsøg, da han prøvede at komme ind med sit nye instrument. Selv uden bue. (Døren var også for lille).

Ølbassen syntes ikke, at den nye kontrabas også skulle brændes, så han sejlede hjemmefra og måtte bruge sine musikalske årer til at ro med. Siden da havde han forsøgt at klare sig ved at forsøge at spille. Problemet var dog, at det er svært at spille solo på en gulvbas, når man spiller modsat, altså kontra, hvilket ikke gør hverken takten eller melodierne nemmere at genkende.

Ølbassen ønskede derfor at finde nogle spillekammerater. De kunne jo eksempelvis kalde sig "Kontrabanden", når han nu alligevel spillede modsat takt.

Mens tågerne lettede, sad Ølbassen således og kiggede hen på sine taktstokroser og funderede over tilværelsen. Taktstokroserne havde nu ikke haft en lige så våd aften som Ølbassen, og de var så indtørret, at nodebladene vendte sig af sig selv og var begyndt at falde af.

"Jeg må gøre noget", sagde Ølbassen til sig selv - der var jo heller ikke andre - og satte en efterlysning på nettet:

Og hvad sidenhen skete, henhører til et elvte afsnit.